

ת"פ 1155/09 - מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נגד מולוקן דומוז

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1155-09 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' מולוקן
דומוז

בפני
בעניין: כב' השופטת חנה מרים לומפ
מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

מולוקן דומוז

הנאשם

גזר דין

1. ביום 4 במרץ 2014 הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בת"פ 1155-09. ביום 29 בספטמבר 2014 טרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, ביקש הנאשם לצרף את ת"פ 33916-03-14 של בית משפט השלום בבאר שבע, והורשע אף בתיק זה.

2. בתיק העיקרי - ת"פ 1155-09 הורשע הנאשם בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(5) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ובעבירה של ירי באזור מגורים לפי סעיף 340 לחוק, בכך שביום 15 במרץ 2007, סמוך לחצות, שהה יחד עם מספר מכרים ביניהם אבירה" אצבהא וילאן קינסיי (להלן: "**המתלונן**") במסעדה בירושלים (להלן: "**המסעדה**" או "**הבילוי**" בהתאמה). באותה עת החזיק הנאשם באקדח (להלן: "**האקדח**") אותו קיבל במסגרת עבודתו כמאבטח בחברת "מודיעין אזרחי". במהלך הבילוי שתה הנאשם אלכוהול, ולאחר זמן מה החל להתקוטט עם מכריו ולקללם. הנאשם קרב אל המתלונן ודחפו וכשהמתלונן ביקש לצאת מהמסעדה שלף הנאשם את האקדח וירה פעמיים לכיוון דלת היציאה ולכיוון הרצפה. אחד הכדורים ניתז ופגע ברגלו של המתלונן שעמד בסמוך, הכדור נכנס לרגלו ויצא ממנה. כתוצאה מפגיעת הכדור נזקק המתלונן לטיפול רפואי וסבל לאחר מכן מכאבים. בהמשך פנה הנאשם לאחר שהיה במקום וביקשו כי יביא את האקדח לביתו.

3. על פי הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, הגבילה עצמה המאשימה לטעון לעונש של 12 חודשי מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי על פי שיקול דעת בית המשפט.

4. בת"פ 39916-03-14 הורשע הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק ובעבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק, בכך שעל אף הוראה חוקית שניתנה בבית משפט למשפחה בבאר שבע שאסרה עליו להתקרב לבית אמו בעיר ערד, הגיע הנאשם ביום 16 במרץ 2014 לבית אמו

והחל לדפוק בחוזקה על דלת בית אמו ולקללה. על פי הנטען, כאשר עוכב הנאשם ונלקח לתחנת המשטרה בערד, איים הנאשם על שוטר בכך שאמר לו "אני אתקל בך פעם בחוץ - אתה תהיה מסכן", וזאת בכוונה להפחידו.

תסקירי שירות מבחן

5. שירות המבחן הגיש 2 תסקירים בעניינו של הנאשם, אחד בהוראתי עבור התיק העיקרי ואחד בהוראת שופט בית משפט השלום בבאר שבע בתיק שצורף.

6. ביום 18 במאי 2014 הוגש תסקיר שירות מבחן ביחס לעבירות שבוצעו בתיק העיקרי. מהתסקיר עולה כי הנאשם רווק בן 40 ואב לילדה כבת חמש וחצי אשר נמצאת בחזקת אמה. בתסקיר סקרה קצינת המבחן את נסיבות חייו של הנאשם, ומפאת צנעת הפרט לא ארחיב יתר על המידה. בקצרה אומר כי מהדברים עולה שהנאשם עלה לארץ מאתיופיה כשהיה בן 9 יחד עם דודתו במסגרת מבצע משה ובהמשך עלתה אמו. אביו נרצח באתיופיה ולדבריו הוא היה עד לרצח שארע כשהנאשם היה בן 5. הנאשם הביע בפני קצינת המבחן את יחסיו כלפי אמו ואת העובדה שהוא רואה בסבתו דמות משמעותית יותר עבורו, שכן היא זו אשר גידלה אותו בפועל. בשיחה שערכה קצינת המבחן עם אחותו של הנאשם עלה כי בני משפחתו של הנאשם היו עסוקים לאורך השנים עם דרישותיו של הנאשם מהם וכי הוא בא בדרישות גבוהות מהם ומגיב בתוקפנות כאשר צרכיו אינם נענים. לדבריה אמו של הנאשם חוששת מפניו והמשפחה חסרת אונים מולו.

הנאשם לא זכר את פרטי האירועים בהם הוא מואשם בתיק העיקרי, ומלבד השימוש באלכוהול הוא אינו יודע כיצד נפלט מאקדחו הכדור. הנאשם חש כי אירוע זה הביא לתפנית שלילית בחייו וכי מאז הוא התקשה להשתלב בשוק העבודה והעמיק את התמכרותו לאלכוהול. קצינת המבחן סבורה כי העבירות בוצעו על רקע התמכרותו לאלכוהול. הנאשם החל לצרוך אלכוהול עם עלייתו לארץ בגיל 9 ומזה מספר שנים הוא נוהג לצרוך אלכוהול באופן מופרז. לדברי קצינת המבחן הנאשם נוטה לייחס את בעיית השתייה ממנה הוא סובל לבריחה ממצוקה, כך שהוא טוען כי במידה וישתלב שוב במעגל העבודה הוא יפסיק לצרוך אלכוהול. קצינת המבחן ציינה כי הנאשם ניסה בעבר להשתלב במסגרת טיפולית סגורה אולם כעבור שלושה חודשים עזב את הקהילה מאחר שהרגיש כי הוא מסוגל להמשיך בטיפול בכוחות עצמו. לדבריו לאחר שחרורו הוא פנה לגורמי הרווחה והשיקום על מנת להשתלב בהוסטל. בירור שערכה קצינת המבחן עם גורמי הרווחה בערד העלה כי הנאשם אכן יצר עמם קשר לאחר שחרורו ממאסרו אולם הוא חזר לצרוך אלכוהול באופן אינטנסיבי והצליח להימנע משימוש בעזרתם למשך שבועיים ואכן החל הלך של פניה להוסטל מטעם שיקום האסיר אלא ששב וצרך אלכוהול ובסופו של דבר נעצר עד תום ההליכים בחשד אלימות שהפעיל כלפי אמו. קצינת המבחן ציינה כי הנאשם הביע בפניה רצון להשתלב בקהילה טיפולית שמסגרת הטיפול בה היא הקצרה ביותר, שכן הוא מעוניין לשוב למעגל העבודה וכן בשל חששו שלא יצליח לעמוד במסגרת נוקשה. התרשמותה של קצינת המבחן היתה כי הנאשם מחפש פתרונות מהירים לקשייו ואינו מכיר בעומקה של בעיית התמכרותו. למרות זאת, הנאשם מייחס את מעורבותו באירועי אלימות לצריכת האלכוהול. זאת ועוד, על אף מעורבותו של הנאשם במספר אירועים בעלי אופי אלים שבגינם הוא נדון לעונשי מאסר בפועל, הוא

אינו רואה עצמו כאדם אלים המתקשה לשלוט בתגובותיו .

בסיכום דבריה של קצינת המבחן היא בחנה את העובדה שהנאשם התקשה לשמור במהלך חייו על אורח חיים תקין ויציב וכן את העובדה כי הוא מכור לאלכוהול והוא אינו בשל לטיפול משמעותי לגמילה מאלכוהול, והגיעה למסקנה כי יש סיכון לישנות התנהגות אלימה וצריכת אלכוהול מצדו של הנאשם. משכך המליצה להטיל על הנאשם עונש מוחשי אשר יבהיר לו את חומרת מעשיו ויציב לו גבולות.

7. ביום 23 ביוני 2014 הוגש תסקיר לבית המשפט השלום בבאר שבע בגין התיק שהנאשם צרף. בתסקיר חוזרת קצינת המבחן על סקירת חייו ואורחות חייו של הנאשם כפי שהובאו בתסקיר דלעיל.

הנאשם הודה בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ותאר בפני קצינת המבחן מערכת יחסים מורכבת עם אמו כשלדבריו חש כי היא אינה אוהבת אותו וכי הוא חש דחוי לאורך השנים. לדבריו הגיע לבית אמו כשהוא שתוי ולכן פעל כפי שפעל.

קצינת מבחן ציינה כי נראה שבמצבים בהם הנאשם מצוי תחת השפעת אלכוהול יכולתו לשלוט על דחפיו ובעיקר על כעסיו נמוכה ביותר ותגובותיו במצבים אלה הן אימפולסיביות ואלימות. לדבריה בניגוד לעבר, כיום קיימת אצל הנאשם מודעות ראשונית לקשייו והוא מביע מוטיבציה לטיפול וכן מביע הבנה למשמעות הטיפול, אך יחד עם זאת הוא אינו מעוניין להשתלב בטיפול בקהילה סגורה אלא בהוסטל מטעם הרשות לשיקום האסיר. לדברי קצינת המבחן הנאשם הוא בעל קושי בקבלת גבולות חיצוניים ולכן יהיה לו קושי להשתלב במסגרת טיפול סגורה וארוכת טווח ולכן יתכן כי מסגרת כגון הוסטל טיפולי עשויה להתאים לו. לדברי קצינת המבחן ללא הליך טיפולי מעמיק קיימת רמת סיכון גבוהה לצריכת אלכוהול ולהתנהגות אלימה.

בהמלצתה התקשתה קצינת המבחן לבוא בהמלצה חד משמעית ביחס לטיפול המתאים לנאשם שכן לדבריה טרם נערך לנאשם הליך בחינה ברשות לשיקום האסיר והוא טרם נמצא מתאים ובנוסף לכך נמסר לה כי ישנה רשימת המתנה ממושכת. משכך המליצה קצינת המבחן כי אם יסבור בית המשפט שיש מקום לתת לנאשם הזדמנות להשתלב במסגרת טיפול של הוסטל, יהיה צורך לדחות את הדיון בתחילה לצורך בדיקת התאמתו ובהמשך לדחות את הדיון לתקופה ממושכת יותר לצורך המתנה. המלצתה החלופית היא להטיל על הנאשם ענישה מוחשית אשר תאפשר את השתלבותו בהליך טיפולי במסגרת שב"ס.

טיעוני הצדדים לעונש

8. בטיעוניו לעונש עמד ב"כ המאשימה על כך שמעשיו של הנאשם בתיק העיקרי פגעו בערכים של קדושת חיי אדם, שלמות הגוף, שמירה על שלום הציבור והסדר הציבורי וטען כי מתחם העונש ההולם אישום זה נע בין שישה לשמונה עשרה חודשי מאסר. לדבריו ניתן לזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו ואת החיסכון בזמן שיפוטי אולם מעיון בתסקיר שירות מבחן עולה כי הנאשם אינו לוקח אחריות למעשיו.

לכך מצטרף עברו הפלילי הכולל שלוש הרשעות בגין אף ריצה מאסרים בפועל. לפיכך סבר ב"כ המאשימה כי העונש המתאים לנאשם מצוי באמצע המתחם ויש להטיל עליו בגין התיק העיקרי עונש של שנת מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

באשר לתיק אותו צירף הנאשם, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע את המתחם כפי שקבע בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת חביב) בת"פ 11996-07-13, אשר דנה את הנאשם בגין אותה עבירה וקבעה כי המתחם נע בין מאסר מותנה ועד לשנת מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה סבר כי יש להשית על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר בפועל בצירוף הפעלת המאסר על תנאי בן שישה חודשים שירוצה במצטבר, כך שבגין תיק זה יושת על הנאשם עונש של שנת מאסר כאשר חודשיים ירוצו בחופף לעונש שייגזר בתיק העיקרי ועשרה חודשים ירוצו במצטבר ובסך הכל ירצה הנאשם 22 חודשי מאסר בגין שני התיקים.

9. ב"כ הנאשם חלק על המתחמים אותם ביקשה במאשימה. לדבריו מדובר במתחמים אשר חורגים מרמת הענישה המקובלת. ביחס לתיק העיקרי טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם ירה לעבר הרצפה לא במטרה לפגוע והפגיעה במתלונן נגרמה מנתז הקליע ולכן הורשע הנאשם בעבירה של רשלנות בלבד. לדבריו התנהגותו של הנאשם לאחר האירוע מלמדת על כך שלקח אחריות למעשיו, שכן פינה את הנפגע לבית החולים וביקש את סליחתו. עוד ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בחלוף הזמן מאז ביצע העבירות ולעובדה שמאז אותו מעשה החלה נסיגה בתפקודו של הנאשם ולכן הוא החל לבצע עבירות.

באשר לתיק המצורף, סבר ב"כ הנאשם כי מדובר במעשים מינוריים שאין בהם כדי להצביע על זלזול בחוק. לדבריו הנאשם התקרב לבית אמו, דפק על דלת ביתה וצעק, ודווקא מעשיו מלמדים על הסבל הנפשי הממושך באשר לתחושת העזובה שחש מצד אמו והפנה לאמור בתסקיר. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם זועק במשך שנים לקשר עם אמו ולא הבתה וזה המניע לבעיית השתיה ממנה הוא סובל ולהתדרדרות לפלילים. עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי למרות נסיבות חיים לא פשוטות הנאשם ניסה לחיות חיים נורמטיביים, הוא התגייס לצבא ושירת שירות קרבי ואף הוציא רישיון לנשק ועבד כמאבטח, עד אשר ארע אותו אירוע מושא התיק העיקרי שגרם להתדרדרות בחייו, לאיבוד מקום עבודתו ולהתמכרותו לטיפה המרה.

10. הנאשם נשא דבריו בבית המשפט והביע חרטה על מעשיו וביקש כי בית המשפט יתחשב בו בעת גזירת הדין. לדבריו הוא ביצע את העבירות כתוצאה מקושי כלכלי ודיכאון מתמשך. עוד הוסיף כי כיום הוא נמצא במקום אחר, הוא החל הליך גמילה מאלכוהול בין כותלי הכלא והוא מנווט את התדרדרותו לאפיקים חיוביים ומלא תקווה לצאת מהמעגל העברייני ולשקם את חייו.

קביעת מתחם העונש ההולם לתיק העיקרי (ת"פ 1155-09)

11. קביעת מתחם העונש ההולם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין

חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

12. **הערך החברתי** המוגן אשר נפגע ממעשיו של הנאשם הוא ביטחונו ושלמות גופו של אדם. בית-המשפט העליון חזר בשורה של פסקי-דין על הצורך להילחם בנגע האלימות באמצעות הטלת עונשי מאסר משמעותיים:

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות.

...

אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער. המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע, ועל כן בדין נתן בית משפט קמא משקל מרכזי בגזר הדין לחומרת מעשיו של המערער" [ר' ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (מיום 27.10.11)]:

13. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** הנאשם הוציא אקדח שנשא עמו על פי דין בעת בילוי במסעדה ובעטיו של סכסוך ירה ממנו שני כדורים. הקלות בה נעשה שימוש בכלי נשק שניתן לנאשם על פי דין אינה נסבלת ופוגעת בתחושת הביטחון ובשלום הציבור במידה ניכרת. יחד עם זאת, אל לשכוח כי המאשימה תיקנה את כתב האישום ובסופו של יום העבירות בהן הורשע הנאשם הן מסוג עוון. תיקון כתב אישום אינו טכני ומשבחרה המאשימה לשנות את סעיף העבירה באופן מהותי מפשע, שהעונש הקבוע בצדו הוא 6 שנות מאסר, לעבירה מסוג עוון הרי שבכך סברה היא כי מידת הערך החברתי המוגן הוא במדרג נמוך יותר וכך צריך גם להיות מדרג הענישה ההולם אותו.

14. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים בהם נעשה שימוש בכלי נשק שהוחזק כדין, הוטלו על נאשמים עונשים החל מעבודות שירות ועד לשנת מאסר (ר' לדוגמא ע"פ 2168/11, ת"פ 1089/04, ע"פ 6453/06, ת"פ 2437/06)

15. אשר ל**נסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

א. **התכנון שקדם לביצוע העבירה**; מעשיו של הנאשם נעשו בספונטניות ולא קדם להם תכנון מוקדם. כאמור, הנאשם הגיע למסעדה יחד עם מכריו על מנת לבלות, ולאחר ששתה והחל להתקוטט עם הנוכחים שלף את אקדחו וירה.

ב. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה והנזק שנגרם מביצוע העבירה** (ס"ק 3-4); אמנם כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם למתלונן נזק כבד, למעט פצע ברגלו שנגרם מנתז של אחד הכדורים שנורו מאקדחו של הנאשם, אולם הנזק שהיה צפוי לקרות כתוצאה ממעשיו של הנאשם הוא חמור ביותר. שימוש באופן רשלני בכלי ירייה עלול להוביל לאובדן חיי אדם, ודאי כאשר הדבר נעשה במקום ציבורי והומה אדם ובמטרה לאיים על הסובבים. אך בדרך נס נפגע המתלונן באורח קל בלבד (ר' גיליון שחרור נ/1) ולא נפגעו אנשים נוספים.

ג. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות;** כאמור אין מדובר באירוע מתוכנן, אלא באירוע שהתפתח בעקבות שימוש לרעה באלכוהול וויכוח בין הנאשם לנוכחים במסעדה.

16. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג), אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם** נע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר.

העונש המתאים

17. בבואי לשקול את העונש המתאים לנאשם אשקול בין היתר את הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה אשר מפורטות בסעיף 40יא: **"נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמצי לחזור למוטב"**, על אף שהנאשם הודה במיוחס לו, מתסקיר שירות מבחן עולה כי הנאשם אינו לוקח אחריות מלאה למעשיו והוא תולה אותם בבעיית השתייה ממנה הוא סובל. עם זאת, הנאשם מגלה רצון לשקם את חייו והשתלב בהליך גמילה בכלא במטרה להיגמל מבעיית השימוש באלכוהול ולשקם את חייו.

א. **"מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה"** - הנאשם לא גילה רצון כלשהו לפצות את המתלונן, אולם התנהגותו לאחר האירוע והעובדה שהתפנה יחד עם המתלונן לבית החולים מלמדת על רצונו לתקן את הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו.

ב. **"שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק"** - הנאשם שיתף פעולה והודה במיוחס לו.

ג. **"נסיבות חיים קשות של הנאשם, שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה"** - תסקיר שירות מבחן מתאר בהרחבה את נסיבות חייו הקשות של הנאשם, את העזובה בה גדל ואת הצורך שלו לברוח לשימוש באלכוהול בשל כך. אין מחלוקת כי הנאשם היה בגילופין בעת ביצוע העבירה ומצב זה הביא אותו לבצעה.

ד. **"חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה"** - אמנם העבירות בתיק העיקרי בוצעו בשנת 2007, היינו לפני למעלה מ-7 שנים וכתב האישום הוגש בחלוף שנתיים ממועד ביצוע העבירה, אולם שנים רבות חלפו בשל קושי לאתר את הנאשם ורק לאחר שנעצר ניתן היה להתקדם בניהול התיק. בפרק זמן זה הנאשם

המשיך לבצע עבירות ואף ריצה עונשי מאסר בשלם, כך שחלוף הזמן אינו יכול להיזקף לזכותו.

ה. **"עברו הפלילי של הנאשם או העדרו"** - הנאשם צבר לחובתו שלוש הרשעות קודמות בעבירות של הפרת הוראה חוקית, היזק בזדון, העלבת עובד ציבור ואיומים שבגינן נדון לעונשי מאסר.

18. כאשר אני שוקלת את הנסיבות לקולא ולחומרה, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 8 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו.

ב. 6 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו עבירה לפי סעיף 338(א) או סעיף 340 לחוק העונשין.

ג. פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪.

קביעת מתחם העונש ההולם לת"פ 39916-03-14

19. בתיק זה **הערך החברתי** אשר נפגע כתוצאה מעבירות הפרת ההוראה החוקית והאיומים שהשמיע הנאשם לעבר השוטר הינו הגנה על מערכת אכיפת החוק ושמירה על כבודם של אמונים על אכיפתו. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה משמעותית בערך המוגן, שכן הנאשם הפר את הוראת בית המשפט שעה שמאסר על תנאי בגין אותה עבירה תלוי ועומד נגדו והדבר לא היווה גורם מרתיע מפניו לבצע את מעשיו. הנאשם לא הסתפק בכך ואף איים על שוטר שהוזעק למקום.

20. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים, של הפרת הוראה חוקית, הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסר על תנאי וכלה במאסרים לתקופות קצרות (ר' לדוגמא עפ"ג 568-09-10, וכן ת"פ 11996-07-13 (גזר דינו של הנאשם בבית משפט בבאר שבע), ת"פ 35101-06-10, ת"פ 13966-12-09).

21. אשר **לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק); הנאשם הגיע לבית אמו חרף הוראה חוקית האוסרת עליו להתקרב לביתה, הנאשם דפק בחוזקה על דלת ביתה ואף צעק עליה משלא פתחה לו את הדלת היא נאלצה להזעיק את המשטרה. אמנם לא נגרם נזק כתוצאה מהפרת הצו, אולם מלכתחילה הוציא בית משפט למשפחה צו כנגד הנאשם אשר נועד להגן על אמו, זאת לאחר ששקל וסבר כי יש צורך להגן עליה מפניו, והפרתו היתה עלולה להוביל לפגיעה בגוף. גם לאחר שהוזמנה למקום נידת משטרה, הנאשם לא נרגע ואיים על השוטר שהגיע לסייע לאמו.

22. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 ג), אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם** נע בין מאסר מותנה לבין שמונה חודשי מאסר.

העונש המתאים

23. כאשר אני שוקלת מחד את חומרת העבירה והעובדה כי הנאשם ביצע אותה שעה שמאסר על תנאי תלוי ועומד כנגדו ואת עברו הפלילי הרלוונטי של הנאשם ואת הצורך להגן על הציבור בכלל ועל אמו בפרט ומאידך אני שוקלת לקולא את הנסיבות שהובילו את הנאשם לבצע את העבירות אשר מפורטות בתסקיר ובהן תחושת הניכור שחש מצד אמו והרצון לזכות בתשומת ליבה, בעיית השתייה ממנה סובל הנאשם והרצון שהביע בפני לנסות ולשקם את חייו ולהיגמל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 6 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו.

ב. 6 חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו עבירות לפי סעיף 287(א) או 192 לחוק.

24. יוצא אפוא כי בגין שני התיקים בהם הורשע הנאשם אני מטילה עליו 14 חודשי מאסר. כמו כן אני מפעילה את המאסר המותנה של 6 חודשים שהושת על הנאשם בת"פ 11996-07-13, חציו בחופף ובחציו במצטבר לעונשים שהטלתי כך שהנאשם ירצה סך הכל 17 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' חשוון תשע"ה, 02 נובמבר 2014, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.